

Kockarnice kao dom

Tokom studijske posete SAD u aprilu ove godine jedan dan je bio najavljen kao dolazak u goste kod "pravih Amerikanaca". Podgrupe naše vesele dvanaestočlane eks-Ju skupine formirane ovom prilikom bile su različite sreće, ali mislim da je trojka iz Srbije - čudne li koincidencije - u poređenju sa ostalima ipak imala jedno od najneočekivanijih i najuzbudljivijih iskustava. Čak je i naša

organizatorka u Filadelfiji bila uzbuđena zbog te činjenice. Domaćica nam je bila Džoan, poreklom Grkinja s Kipra koja je ne samo predsednica Trgovačke komore Filadelfije, nego je i osoba koja je neko vreme boravila u Srbiji i koja će nas voditi u Atlantik Siti. Džoan nas je sačekala ispred hotela, dok smo se mi uzbuđeno ukrcavali uz povike tipa "Atlantiče, here we come!", što je nju ludo zabavljalo. Na naše zaprepaštenje, a potom i oduševljenje, Džoan je gotovo savršeno govorila naš jezik i poznavala našu istoriju, tako da nismo usta zaklapali ceo dan razgovarajući o Balkanu, bivšoj Jugoslaviji, u kojoj su ona i suprug studirali i proveli nekih petnaest godina u njeno "zlatno" vreme, tokom 1970-ih godina, kao i o današnjoj situaciji u Srbiji i regionu, te našim iskustvima i utiscima o SAD i američkom načinu života. Sve je bilo nekako normalno dok s autoputa, još izdaleka, nismo ugledali natpise tipa Trump Emporium, Caesar's i Taj Mahal, za koje nam je odmah bilo jasno da noću blješte kao Las Vegas. Bilo nam je teško da shvatimo da mi zapravo i jesmo u Las Vegasu, ali onome na istočnoj obali SAD. Bacivši pogled kroz prozor spazila sam prvo okean. Ima stvarno nečeg fascinantnog u činjenici da je ogromna vodena površina pred vama upravo okean, a ne tek tamo neko more, ma kako veliko ono bilo. Ipak je okean ono veliko plavetnilo sa globusa i iz atlasa za koje smo se kao deca, maštajući o putovanjima, pitali kako je biti na njegovoj obali. Eto: kao na moru, samo malo čarobnije... Sledeća, uslovno rečeno, čarolija je bila kada smo ugledali zgrade i šetalište - famozni boardwalk - nasuprot okeanu: boje fasada kao za sladoled ili tortu, dezeni kao kulise iz Holivuda, more ljudi koji poput mrava ulaze i izlaze i mile pored tih sladoledolikih zgradurina. Kada pokušam da se setim šta smo mi tamo zapravo radili, sećam se šetnje, gledanja naokolo u čudu, ogromnih kockarnica čiji enterijeri podsećaju na one iz filmova i svekolike šarolikosti mase koja se po prvom lepšem prolećnom danu ove sezone muvala po šetalištu. Kulturološki šok je bio trenutno-akutni, dok je naša domaćica nesumnjivo uživala u našoj zbunjenosti prouzrokovanoj nekim bizarnim oduševljenjem i šokom usled suočavanja s nečim što je na našem podneblju gotovo nepojmljivo: da bi neko na obali okeana napravio kilometrima duge, preskupe replike raznih delova gradova iz celog sveta samo da bi u njih smestio kockarnice, koncertne i kongresne dvorane i hotele, te kako bi posetioce pomenute obale namamio u potpuno neprirodni ambijent da u njemu na raznim aparatima potroše od pedeset centa do nekoliko desetina hiljada dolara u vrlo kratkom vremenskom roku, najčešće ne progovorivši ni reči sa osobom do sebe. Uz to, kada jednom uđete pod one ogromne Trampove lustere u svim duginim bojama u Tadž Mahalu i spustite se među slot mašine, imate utisak da će sledećeg trenutka iza nje da se pojavi u najmanju ruku Al Paćino ili Nikolas Kejdž, pa vam onda sve to deluje još luđe i stvarno jedino možete nekontrolisano da se smežete, odmahujete glavom i da vičete nešto, tipa "Neverovatno!". Po povratku u hotel našim drugarima uručili smo mali poklon: karamele od slane vode (Atlantic City Salt-Water Taffies), jedinu navodno autentičnu stvar iz Atlantik Sitija. Nakon što smo i ovo probali, definitivno smo zaključili da o ukusima ne vredi raspravljati. Ankica Dragin